

SÁN CHEZ: EQUI LIBRIS D'ALT RISC

nº 190 - desembre 2023 - donatiu 2 euros

Editorial

pàg 3

Memòria històrica.

pàg 8-9

Pàgines centrals

pàg 7-8

Alcoi 1873: *la revolució del petroli*

Nou govern. Equilibrisme d'alt risc

Internacional

pàg 10-12

Pensionistes

pàg 4-5

Argentina, Portugal

28O. Manifestació a Madrid

Dona

pàg 6-7

Suplement: Palestina. Aprofundim la solidaritat

25N. Ni opressió patriarcal ni colonial:

Totes amb Palestina!

... un llibre i una pel·lícula:

El mestre que va prometre el mar

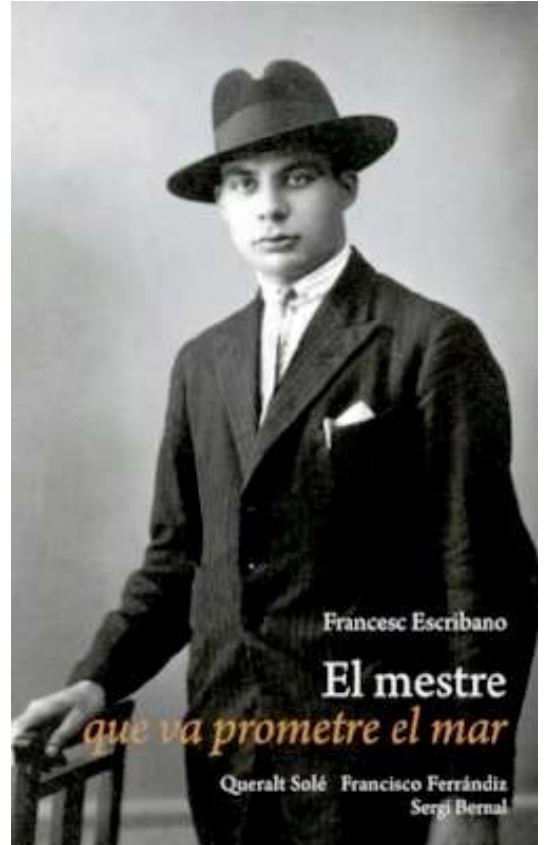
Autors: Francesc Escribano, Queralt Solé, Francisco Ferrándiz i Sergi Bernal.

EDITORIAL BLUME

L'any 2010 es va exhumar una fossa comuna de la guerra a La Pedraja, a Burgos, i aquest fet va dur a un veí de Bañuelos de Bureba a explicar la desaparició del seu mestre l'agost de 1936. Així va començar la investigació que ha permès reconstruir i recuperar de l'oblit la història d'Antoni Benaiges, 75 anys anys tard.

Aquest llibre mostra la reconstrucció, feta per un periodista, una historiadora, un antropòleg i un fotògraf, amb la col·laboració dels alumnes d'aquest mestre.

L'any 1934 Antoni Benaiges, un mestre de Mont-roig del Camp, a Tarragona, va ser destinat a l'Escola Nacional Mixta de Bañuelos de Bureba, un petit poble de la província de Burgos. Amb ell va arribar també una nova manera d'ensenyar: la pedagogia activa, que fomentava la iniciati-

va i la participació, una línia d'aprenentatge basada en la cooperació que aplicava el mètode Freinet, amb l'ús d'una impremta casolana els alumnes editaven els seus textos.

Dos anys més tard, el juliol de 1936, va haver el cop d'estat militar contra la República i a finals del mes Antoni Benaiges va desaparèixer.

El mestre que va prometre el mar,
òpera prima de la directora Patrícia Font.

No hem tingut temps de veure la pel·lícula però la recomanem, i no ens tremolen ni el pols ni les tecles: amb convenciment. Film basat en la investigació del llibre anterior.

Govern Sanchez-Díaz:

Les contradiccions s'aguditzen

El Govern PSOE-Sumar arrenca. El primer acte va ser la declaració sobre la guerra d'Israel contra el poble palestí. Buscant una equidistància impossible, ja que pretén condemnar les accions de Hamàs, reconèixer el dret d'Israel a defensar-se, però qüestionant la desproporció de la resposta. Però Israel, instal·lat en la impunitat i el sotmetiment del poble palestí, ha respost forçant una crisi diplomàtica amb la retirada de la seva ambaixadora a l'estat espanyol, ja que no accepta res que no sigui un aplaudiment internacional... qualsevol altra cosa és «fer costat al terrorisme». El genocidi a Gaza és una altra línia de polarització: mentre l'ajuntament de Barcelona ha tornat a suspendre les relacions amb el Govern israelià, Madrid ha lliurat una Medalla d'Honor a Israel a proposta de Vox.

La dreta es prepara per a un assalt a la Moncloa, convençuda que en qualsevol moment es pot ensorrar el complex equilibri en què s'assenta el Govern PSOE-Sumar. El PP s'escora a la dreta, recuperant Cayetana Álvarez de Toledo i Rafael

Hernando com a portaveus adjunts al Congrés. Es mantenen les mobilitzacions... Els jutges i fiscals de la seva corda segueixen amb la seva guerra particular contra el Govern. El jutge García Castejón, contra la posició de la Fiscalia, vol tan sí com no processar Puigdemont i Marta Rovira acusant-los de terrorisme en el cas de Tsunami democràtic. Una decisió que apunta a la línia de flotació de l'acord del PSOE amb ERC i JxC. I el Tribunal Suprem anul·la per primera vegada un nomenament de l'exministra Magdalena Valerio com a presidenta del Consell d'Estat perquè considera que no és una «jurista de reconegut prestigi».

Si els equilibris polítics d'aquesta legislatura seran molt delicats, no ho seran menys els econòmics. De moment, es prorroguen els pressupostos del 2023, però amb un ajust, ja que el dèficit ha de de passar del 3,9% al 3%. És a dir, una retallada d'uns 12.000 milions d'euros. Sánchez assegura que per al primer

trimestre del 2024 hi haurà nous pressupostos. Aquí ve el repte, començar a pagar els compromisos econòmics que va establir als acords d'investidura, mentre ha de complir l'increment de salaris i pensions pactats, juntament amb les mesures anticrisi que promet mantenir el 2024.

Antonio Brufau, president de Repsol, ja amenaça de desplaçar inversions previstes en hidrogen per valor de 1.500 milions euros a Portugal o França si el Govern manté el gravamen de l'1'2% de la facturació per a empreses amb ingressos superiors a 1.000 milions d'euros. Això no és obstacle perquè la petrolera tanqui els nou primers mesos de l'any amb un benefici net de 2.785 milions d'euros, el segon millor resultat de la seva història, només un 14% inferior al de l'any passat.

Un Govern que –com ha passat amb Repsol– continuarà assegurant els beneficis rècord de les grans multinacionals de l'Ibex 35, començant per la banca i les energètiques, mentre els salaris continuen perdent poder adquisitiu. La resposta no pot ser cap altra que la mobilització. Tot i això, CCOO i UGT han avalat sistemàticament la política del Govern, amb pèrdues importants en els salaris i imposant la desmobilització. No és per casualitat que sigui a Euskal Herria, on hi ha hagut més mobilització (CCOO i UGT tenen menys pes), on s'han

pactat millors increments salarials.

Un nou exemple es va viure Euskal Herria el 30 de novembre amb l'exitosa vaga general que va ser encapçalada pel Moviment Feminista i recolzada per tots els sindicats a excepció de CCOO i UGT, seguint el precedent de la vaga general en defensa de les pensions del 30 de gener del 2020. La vaga feminista va ser ratificada per més de 1.500 comitès d'empresa i va omplir els carrers amb grans manifestacions. S'exigia al govern basc i navarrès l'obertura urgent d'una taula intersectorial per garantir un sistema públic de cures i es denunciava «la privatització i la mercantilització». La lluita i la vaga són l'únic camí.

4/12/2023

***Si els equilibris
polítics d'aquesta
legislatura seran
molt delicats, no ho
seran menys els
econòmics.***

(...)

***La lluita i la vaga
són l'únic camí.***

Balanç de la manifestació a Madrid el 28 d'octubre

La convocatòria a Madrid del 28 d'octubre es va fer en un moment polític convuls amb la formació d'un nou govern, amb tots els poders polítics en contra, amb els missatges del govern de coalició (PSOE, PODEMOS, IU, PCE) que desmobilitzen amb els seus constants globus sonda, i amb la constant col·laboració de les direccions de CCOO i UGT amb el govern, a més de la propaganda de les entitats financeres i els mitjans.

Així i tot, el moviment pensionista va acudir a Madrid a defensar el sistema públic de pensions. Vam poder comptar amb el suport de diversos comitès d'empresa, seccions sindicals, moviments socials i d'algunes figures conegudes que van donar suport a aquesta mobilització. Hem de ressaltar l'extensa participació del sindicalisme combatiu, que continua donant suport a les reivindicacions del moviment pensionista.

Aquesta mobilització no és un element aïllat dins del moviment pensionista. Segueixen les concentracions dels Dilluns al Sol, es fan campanyes en defensa dels drets enfront dels bancs, es fan xerrades i recollides de signatures, es continua donant suport a les lluites en defensa dels serveis públics, al moviment feminista i a la defensa del medi ambient, així com també a Palestina.

No hem de deixar de banda el nombre de manifestants aquest 28 d'octubre. És cert que veníem de concentracions recents a Madrid davant del Congrés i la Cimera de Granada, però sense saber amb certesa el número, la del 28 d'octubre ha disminuït la quantitat de manifestants. També és cert que cada vegada som més grans i ens costa viatjar (a Canàries i Balears també va haver-hi manifestacions), que hi ha dificultat en què els

més joves s'impliquen en la defensa de les pensions, i que existeix una gran desmobilització de la classe obrera en general. No obstant això, ens toca ser imaginatius i proposar formes d'acostament a aquests col·lectius.

L'exemple dels companys de França ens havia donat un plus de força però, al seu torn, la no continuació d'aquestes lluites per part dels sindicats oficialistes va fer també que es generés una sensació de derrota al moviment pensionista nostre, i la imposició per decret de les mesures contra els pensionistes francesos va ser un altre gerro d'aigua freda.

És necessari enfrontar-nos amb fermesa a aquestes polítiques, que tenen per objectiu garantir el pagament i la reducció del deute amb l'aval de les pensions. Hem de fer front a les polítiques que intenten desmuntar el sistema públic de pensions i, per això, és urgent la unificació del moviment pensionista, deixant de banda els personalismes i afermar la col·laboració amb el sindicalisme combatiu, que és l'únic que pot entrar a les fàbriques, desmuntar el missatge de la feblesa del sistema públic de pensions, explicar la veritat de les reformes de pensions, la necessitat de salaris i pensions mínimes que traguin a treballadors i pensionistes d'una pobresa que s'estén entre la classe treballadora, i organitzar una resposta contundent.

Aquesta fermesa que proposem ha de ser assumida per bona part de la classe obrera perquè se senti cridada a mobilitzar-se. Ha de ser secundada i discutida des de la base dels i les pensionistes i decidida per part dels treballadors i les treballadores perquè pugui tenir èxit.

Pensionistes LI

Ni opressió patriarcal ni colonial: Totes amb Palestina! Per un moviment feminista antiimperialista i internacionalista!

El 25 de novembre de 1960, les germanes **Minerva, Patria y María Teresa Mirabal** van ser brutalment assassinades a la República Dominicana per ser dones i per atrevir-se a enfrontar la dictadura de Trujillo. En aquesta data les dones del món commemorarem la seva causa i sortim a lluitar contra la violència patriarcal i capitalista que ens assetja i ens assassina en tot el planeta.

L'últim any, el moviment feminista ha seguit al peu de la lluita. Les dones de l'Iran han marcat el camí amb el seu crit «dona, vida i llibertat» amb una movilització històrica en resposta a l'assassinat de la jove Amini i en contra del règim dictatorial. A Mèxic han aconseguit la despenalització de l'avortament a tot el país, seguint el camí de Marea Verde de l'Argentina. Les dones sirianes han protagonitzat jornades de protestes en contra de la crisi econòmica i recuperant el crit de llibertat i dignitat. A Islàndia s'ha convocat una vaga laboral contra la violència masclista i la bretxa de gènere. A Bangladesh s'ha intensificat la lluita salarial de les treballadores de la confecció amb vagues i movilitzacions.

Sense cap mena de dubte, aquest 25N dirigim la nostra mirada cap a Palestina per denunciar l'ocupació i el genocidi que pateix el poble palestí des de fa més de 75 anys per part de l'Estat sionista d'Israel. Denunciem particularment la complicitat i el suport de l'imperialisme yanqui i europeu que financien a Israel com a instrument d'intervenció a l'Orient Mitjà. Rebutgem qualsevol intent de presentar a Israel com a «l'única democràcia d'Orient Mitjà» mentre aplica un règim d'apartheid contra tot un poble. Condemnem en especial la instrumentalització de la lluita feminista i el col·lectiu LGBTI+ que fa l'estat d'Israel per encobrir la seva política genocida i d'ocupació. Des del moviment feminista, com a moviment de lluita contra l'opressió, expressem el nostre suport a la lluita i resistència del poble palestí contra el colonitzador. Som i serem sempre al costat de les oprimides en la seva lluita i alliberament. Més que mai rescatem el caràcter internacionalista de la nostra lluita i aixequem un crit de solidaritat, en particular amb les dones i nenes de Gaza, encara més vulnerades.

A l'Estat espanyol, fa més de vuit anys que tenim un govern autoproclamant com el més progressista de la història. Tot i així, les polítiques feministes segueixen sent de les que menys pressupost tenen mentre milions d'euros públics se segueixen

destinant a l'Església Catòlica. Per altra banda, la no derogació de la llei d'estrangeria o la falsa derogació de la reforma laboral segueixen condemnant a milers de companyes treballadores i migrants a la precarietat total. Som conscients de l'amenaça que significa l'ultradreta respecte als nostres drets conquerits i a tots els que encara hem de lluitar, començant per la seva negació de la violència patriarcal. Un exemple són les quatre companyes feministes de Lleida denunciades per VOX i els Mossos d'Esquadra en el marc de la vaga feminista del 8 de març. Però queda demostrat amb el lamentable triomf de Milei a l'Argentina, que per frenar la reacció fan falta polítiques realment de classe, feministes i antirracistes. Cada vulneració dels drets, cada atac a la vida de la classe treballadora, alimenten aquestes sortides retrògrades.

Més que mai cal seguir mobilitzades i organitzades als carrers, en els centres d'estudi i de treball i als barris. Per denunciar la bretxa salarial i de pensions. Per exigir més pressupost per combatre totes les formes de violència, deixant de finançar l'Església o augmentant els impostos a les grans fortunes. Per denunciar als Rubiales i a la impunitat institucional que els protegeix i exigir protocols clars: S'ha acabat! Però també sabem que les nostres exigències no es poden reduir només a individus, cal assenyalar tot el sistema institucional que els ampara. La impunitat ens demostra que la nostra lluita no té cabuda en les institucions del sistema en què vivim. Cada dret conquerit, sempre estarà en discussió, més encara en moments de crisi econòmica.

Per tot això, aquest 25N ressaltem que la lluita feminista no es pot deslligar de la lluita internacionalista, anticapitalista i antiimperialista. En aquest dia, reafirmem que la lluita contra la violència masclista ha d'anar de la mà de la lluita contra l'opressió dels pobles del món. Perquè la lluita per l'alliberament dels pobles és part de la lluita pel nostre alliberament. Cridem a construir un moviment feminista de classe i independent dels diferents governs que són còmplices i responsables de la nostra situació. Sortim als carrers a cridar:

**Ni un pas enrere en els nostres drets!
Ni opressió patriarcal ni colonial!
Totes amb Palestina!**

Nou govern

Sánchez: equilibrisme d'alt risc

Nou govern PSOE-Sumar: inestabilitat i continuisme.

L'amenaça PP-VOX ha permès a Sánchez unir la resta de forces per repetir com a president del Govern. És un govern més dèbil i inestable que, per no caure, necessitarà permanents i complicats acords parlamentaris i les croses socials de CCOO-UGT.

És un govern de continuïtat, al punt de mantenir els ministres més qüestionats com Marlaska (assassinats a Melilla d'immigrants, premis a policia i guàrdia civil per la repressió el 2017...), Robles (Pegasus, atemptats de BCN i Cambrils amb CNI...), per apaivagar els sectors de policia i FFAA i la dreta. Cal destacar també la preparació del salt d'Escrivá (pensions d'empresa, invent de l'IPC mitjà per a retallar pensions...) a vicepresidència d'Economia, si es compleixen les expectatives que Nadia Calviño passí a presidenta del Banc Europeu d'Inversions. I concentració de poders i ascens de Bolaños a la supercartera de presidència, relació amb les Corts i justícia per abordar la llei d'amnistia.

El vergonyós pacte PSOE-Sumar al servei dels empresaris

Les 5 cadires ministerials que aconseguix Yolanda Díaz (les mateixes que Podem a 2020, amb 6 diputats més), garantint el vistiplau del PCE al nou govern, són a la mida dels empresaris –amb qui es negociaran totes les «promeses» laborals- i res de fondària pels treballadors i classes populars. Res respecte del pressupost militar, ni l'OTAN... Res del Sàhara. I res efectiu en defensa de Palestina, ja que no exigeix la ruptura de relacions i en plena massacre proposa cínicament proposa «*favorecer las vías diplomáticas que permitan avanzar hacia la paz en Oriente Medio y entre Israel y Palestina*», tot reconeixent l'estat palestí, mentre Netanyahu escombra Gaza i els colons es menguen Cisjordània. Això sí, tot sota l'empara de resolucions de l'ONU i impulsant la UE.

I en política interna, «*Diàleg social*» amb CEOE i CCOO-UGT per imposar la pau social que haurà d'acordar sobre: 1. Reducció de la jornada laboral

sense reduir salaris –cosa que Calviño ja ha dit no és prioritària fins que s'aconsegueixi «*la plena ocupació*»!!!-; 2. perquè els sous s'apugin «*tomando en cuenta la evolución de la productividad y de los resultados de las empresas*», que és el discurs dels empresaris, 3. Per ampliar els permisos de paternitat i maternitat a 20 setmanes, 4. Per estudiar els acomiadaments i 5. Per apujar el SMI. Res de control de preus, ni d'aturar desnonaments, però sí beneficència per mantenir amb diners públics els guanys de les empreses:

Ingrés Mínim Vital i manteniment dels bons per pagar a les elèctriques (pobresa energètica), bons per transport, joves, crèdits perquè comprin un pis... Res de reversió de privatitzacions a sanitat, i a educació, revisar mòduls de la concertada per a garantir la no segregació!!... Res de regulació d'immigrants malgrat les 500.000 signatures, i menys esmentar la llei d'estrangeria, ni els CIEs: això sí, impulsaran una «*Ley contra el Racismo y trabajaremos en favor de un nuevo Pacto de Migración y Asilo a nivel europeo*».

Tampoc res de la llei mordassa. Ah! I faran complir la Constitució per a la reforma del poder judicial!!!! Potser per això tampoc hi ha una línia defensant el suposat referèndum pactat a Catalunya que defensaven els Comuns. I una declaració lapidària venint de Yolanda Díaz: «*Lo que prometimos en campaña lo vamos a cumplir*», serà com la derogació de la reforma laboral o la de la llei mordassa o ja per això no es compromet a res??

Cria corbs i et trauran els ulls: Sumar consuma la liquidació de Podem

A Yolanda Díaz va ser un Podem en ascens que la va proposar per a ministre, amb un Pablo Iglesias que l'enlairava com a propera cap de llista de la coalició UP, malgrat els seus penosos resultats a la seva terra, Galiza. Però ha estat directament la membre del PCE, Díaz, qui ha accelerat la destrucció de Podem, primer a les llistes de les generals, després amb la marginació del Govern. El biaix estalinista de Yolanda Díaz li surt pels quatre cantons, no per impulsar una política més revolucionària, sinó per entregar-se millor a la política neoliberal del PSOE, i ratificar, com havíem dit, que Sumar és l'enèsima refundació del PCE i IU.

Sembla que la liquidació de Podem també beneficia al PSOE: la socialista Ana Redondo -que es va oblidar de les dones en el seu jurament- es queda lguatlat, fent fora a Irene Montero -lleï del només sí és sí i Trans- que tant incomodaven a la dreta i a molts barons del PSOE; i Sumar, elimina l'adversari, amb la cínica i humiliant proposta «d'incorporar-los» si era amb el nom de la seva confiança, Nacho Álvarez: falten qualificatius. Podem, ja en caiguda lliure i ara desplaçat de govern, potser quedarà com a força residual, ara que ja el PCE i IU tenen recanvi amb Sumar.

Una amnistia que tiba totes les costures

Per arribar a l'acord d'investidura, Sánchez ha hagut de tensar al límit les contradiccions no només internes del PSOE sinó amb sectors de l'aparell de l'estat, que li han declarat la guerra. Fins i tot, ell mateix s'ha hagut d'esmenar, ja que, com li retreu Feijóo, havia dit que mai no l'acceptaria. Una amnistia que és la continuïtat dels indults, que van ser canvi de presos per autonomia i renúncia a la República catalana. Ara l'amnistia, consolida l'autonomisme -parla en tot moment de «superació del conflicte», o sigui, pacificació-, incorporant a Puigdemont que, de paraula l'havia rebutjat, malgrat que va ser ell qui va negar la proclamació de la independència a 2017. A més, tal com va proposar Yolanda Díaz des del principi, va en la línia de l'amnistia del 78, en el que es posen en el mateix nivell botxins i víctimes, moviments populars i Estat. La xifra dels possibles amnistiats balla molt de les 1.432 persones (113 ja condemnats, 17 que estan pendents de sentència i 387 tenen una causa penal oberta) d'Òmnium Cultural, o els 300 dels nostres i 73 policies d'El País. En qualsevol cas, molt lluny dels 4.000 represaliats, i amb seriosos dubtes de si els CDR, acusats de terrorisme, podrien beneficiar-se.

Tampoc s'ha volgut que l'amnistia establís un pont amb els i les lluitadores per drets socials – contra desnonaments, moviment feminista- i sindicalistes (SAT, CNT asturiana...) amb una Amnistia Total. Ni el PSOE-Sumar (PCE) hi tenen interès, com tampoc la burgesia catalana d'ERC i JXC, que habitualment estan de l'altre cantó aplicant la llei mordassa o el Codi Penal, quan no estan fent d'acusació als tribunals.

I una dreta bel·ligerant escorada a l'extrema dreta

La dreta i l'extrema dreta estan movent totes les eines al seu abast. Des del poder judicial, on el jutge García-Castellón envia a Puigdemont i Marta Rovira al Suprem acusant-los de terrorisme; la rebel·lió de 19 fiscals del Suprem contra el fiscal general de l'Estat Álvaro García Ortiz, a la reforma del reglament del Senat per endarrerir la tramitació de l'amnistia; l'avis ja fet de portar-la al Constitucional, mentre manté el bloqueig de la renovació de càrrecs per retenir la majoria conservadora ...

Però a més, avui la dreta està disposada a disputar el carrer, No són només les mobilitzacions reiterades a Ferraz, on han destacat sectors pre-Constitucionals amb l'*aguilucho* i fent mofa de les ministres amb nines inflables, sinó les manifestacions de milers que Vox anomena «*Noviembre Nacional*», o la convocatòria de vaga al sector públic del *Sindicato para la Solidaridad de los Trabajadores de España* de Vox. Les mobilitzacions de la dreta, escoren cap a l'extrema dreta. Perquè, com diem en el balanç electoral, no ens podem deixar influenciar per la pèrdua de vot de Vox, perquè no significa una pèrdua d'influència política sinó un

escorament del sector dretà d'Ayuso del PP cap a Vox arrabassant-li vot. El pols de Vox al PP a les mobilitzacions ha estat permanent i l'aparició d'una extrema dreta capaç de mobilitzar-se diàriament una demostració de força que debilita Feijóo.

Vox neix als barris rics (Salamanca a Madrid o Sarrià/esperit de la PL. Artós i Pedralbes a Barcelona) però l'objectiu no és un partit de vot per als rics, per això ja n'hi ha altres, sinó un partit capaç d'entrar a les barriades obreres,

per destruir-ne la capacitat de lluita. L'extrema dreta beu de la desesperació de sectors de la petita burgesia i un sector de la classe profundament empobrit i a qui «l'esquerra» no dona cap solució. Perquè qui ha generat aquest avenç de la dreta ha estat el Govern del PSOE-UP. En plena crisi de la pandèmia, guerra, inflació... les empreses de l'IBEX han fet beneficis rècords mentre la població s'empobria. Qui ha mort més migrants a les tanques de Ceuta i Melilla o ha tret la tanqueta per reprimir al metall de Cádiz, ha estat el Govern «progressista» amb el seu ministre Marlaska. Qui ha aplicat més sancions per la llei Mordassa, ha estat aquest govern. Amb ell la política repressiva de l'estat contra Catalunya, començada pel PP, ha seguit fins a arribar als 4.000 represaliats. La desesperació dels sectors més empobrits de la classe obrera i les classes populars prepara la victòria de la dreta com a Grècia, o directament l'extrema dreta com Argentina o Països Baixos.

Agudització de la crisi a inicis del 2024

La Comissió Europea ja adverteix al nou Govern que té una situació fiscal «molt difícil» i li reclama «una estratègia fiscal creïble» –que alguns economistes avaluen en 30.000/ M- pels nous pressupostos (PGE). I els 4.000/ M que esperaven treure dels beneficis de les energètiques o els 3.000/ M en dos anys dels bancs, trontollen. Ja Hisenda els havia endarrerit fins al 2024 per passar eleccions sense la pressió dels afectats. Ara Repsol (que va guanyar 2.785 milions en nou mesos de 2023, considera *pèrdues* perquè això és un 13,6% menys que l'any passat, pels preus del petroli i del gas) amenaça d'emportar-se projectes a Portugal si s'aplica l'impost per «il·legal» i «discriminatori». La resta d'energètiques i bancs el segueixen amenaçant amb demanades al govern. I el BCE, per mitjà de Guindos, adverteix que l'impost a la banca «ni ha de limitar el crèdit, ni reduir la solvència, ni afectar negativament les llars»... en una paraula, que els hi donaran suport per eludir-lo.

Els PGE 2024 s'han de situar en els nous paràmetres fixats per la Comissió Europea, el 3% de dèficit fiscal (s'estima que aquest any estiguem en el 3,9%) i un deute que no ha de sobrepassar el 60% del PIB (avui depassa el 113% del PIB). També li reclama «els detalls» sobre el manteniment de la reducció de l'IVA per aliments que va fer en el discurs d'investidura. Li «recomana eliminar gradualment les mesures de suport d'emergència en matèria energètica vigents i utilitzar els estalvis corresponents per reduir el dèficit públic, tan aviat com sigui possible el 2023 i 2024», i «Garantir una política pressupostària prudent, limitant l'augment de la despesa el 2024 a un màxim del 2,6%»... És a dir, retallades. I si no aconsegueix s'arrisca a una sanció de 660M trimestrals, i si persisteix, fins a 6.600 M .

I Sánchez ha de complir –o no- amb els compromisos establerts en la investidura: perquè les molles d'ERC (amb el traspàs parcial de Rodalies amb el seu finançament i la condonació de més de 14.000/ M d'euros de deute), va d'haver de multiplicar-les, per aturar a la dreta del PP-Vox de les altres CCAA, fent-les extensives a totes!!

I per acabar-ho d'adobar, la Comissió Europea, demana que s'ampliï el pressupost de la UE amb 100.000/ M més pel 2024 (per invertir a Ucraïna, per pagar a tercers països perquè aturin les migracions, com ara Marroc o Turquia...). Aquests

diners o els haurien de posar els estats membres o redistribuir el que encara no està gastat del pressupost ordinari, cosa que amenaçaria el 30% dels fons Next Generation, dels quals Espanya encara ha de rebre i hi compta pels PGE.

I una disjuntiva:
o mobilització i organització a l'esquerra de PSOE-Sumar-PCE i Cia,
o PP-Vox

Amb aquest panorama per davant, una taxa d'ocupació del 69,5% el 2022, una taxa d'atur del 12% (23% en joves) malgrat els maquillatges de Yolanda Díaz, i el reconeixement per part de Brussel·les que la renda bruta disponible de les

llars 'per càpita' segueix en una situació «crítica», per sota del nivell de 2008, els marges són molt estrets. La necessitat de Sánchez-Díaz de conservar, en el marc d'un agreujament de la crisi econòmica, la crossa parlamentària dels «nacionalistes» catalans i bascos, amb una dreta embravida, fa que l'altra crossa, la social de CCOO i UGT, sigui encara més imprescindible. Es preveu que la situació pot ser explosiva en el segon semestre del 2024 i n'hi ha que auguren el final de la legislatura.

Però seria una errada deixar al Govern que segueixi governant com ha fet fins ara i no mobilitzar-nos per exigir les mesures que treballadors i classes populars necessiten, amb l'argument que no hi ha alternativa davant el govern de la dreta: és la manera d'assegurar que el Govern PP-VOX sigui només qüestió de temps, perquè serà l'única referència per a milions que pateixen l'empitjorament continu de les seves condicions de vida i unes polítiques de govern que res resolen. Els Governos «progressistes» amb les seves polítiques neoliberals i de servei al capitalisme, preparen inevitablement l'accés a un Govern PP-Vox.

I a l'inrevés, només si som capaços amb la mobilització d'imposar una sortida a l'esquerra del bloc de Govern i les seves aliances, podrem tenir una opció per frenar l'entrada de l'extrema dreta.

25/11/2023

LI

Alcoi, 1873

La revolució del petroli

L'Associació Internacional de Treballadors (AIT) o Primera Internacional va ser una organització fundada a Londres en 1864 que va agrupar inicialment els sindicalistes anglesos, anarquistes i socialistes francesos i italians republicans. Els seus fins eren l'organització política del proletariat a Europa i la resta del món, així com un fòrum per a examinar problemes en comú i proposar línies d'acció. Van col·laborar en ella Karl Marx, Friedrich Engels i Mikhaïl Bakunin.

La revolució del petroli va ser una revolta obrera de caràcter llibertari i sindicalista que va tenir lloc a Alcoi, el juliol de 1873, durant la Primera República Espanyola. Segons l'historiador Manuel Cerdà, es va denominar revolució del petroli «per haver-se produït l'incendi de l'Ajuntament i algunes cases confrontants.

En 1873 Alcoi era una de les poques ciutats espanyoles que s'havien industrialitzat. Un terç dels seus 30 000 habitants, incloent-hi dones i nens, treballava en la indústria —5500 en 175 empreses tèxtils i 2500 en 74 indústries papereres—. Les seves condicions de vida eren molt dures, com ho demostrava el fet que el 42% dels nens morien a Alcoi abans d'haver complert els cinc anys. Això explica en gran manera l'extraordinari creixement que va tenir allí la Federació Regional Espanyola de l'Associació Internacional de Treballadors (FRE-AIT), que a la fi de 1872 ja comptava amb més de 2000 afiliats, gairebé la quarta part dels obrers de la ciutat.

El 9 de març una manifestació en la qual van participar prop de deu mil persones va recórrer els carrers d'Alcoi i va culminar en un míting celebrat en la plaça de toros, en el qual es va aprovar per unanimitat demanar un augment del salari i la disminució de les hores de treball.

El 7 de juliol la Comissió va convocar una assemblea dels obrers de la ciutat en la plaça de toros. Allí es va acordar iniciar una vaga general l'endemà per a aconseguir l'augment dels salaris en un 20% i la reducció de la jornada laboral de 12 a 8 hores.

Efectivament, la vaga va començar el dia 8 i com va comunicar per carta Severino Albarrasí, membre del Comitè Federal, a la Federació de València, estaven disposats «a vèncer de qualsevol manera i a recórrer a tots els mitjans disponibles, fins i tot a la força si això era possible». V. Fombuena, també membre de la Comissió, s'expressava de la mateixa manera en una carta enviada a la secció de Bunyol —«estem avui en una vaga general d'obrers i obreres, que som el número de 10.000, disposats a fer front a tot el que es presente», escrivia—, als membres del qual animava a treballar «en pro de la

nostra causa sense descans per a arribar aviat al dia de la Liquidació social».

El dia 9 els fabricants, reunits a l'Ajuntament, van rebutjar les reivindicacions obreres per considerar-les exagerades, trobant el suport de l'alcalde, el republicà federal Agustí Albors. Llavors els obrers van exigir la dimissió de l'alcalde i la seua substitució per una junta revolucionària —integrada pel Comitè federal de la Internacional—. Quan estaven reunits en la plaça de la República —o plaça de Sant Agustí— davant de l'Ajuntament —esperant el resultat de l'entrevista que estaven mantenint Albors i els membres de la Comissió, Albarrasí i Fombuena— la guàrdia municipal per ordre d'Albors va disparar contra ells perquè es dissolgueren —causant un mort i diversos ferits.

El mateix dia 10 la Comissió federal es va fer càrrec de la corporació municipal, aquesta junta dura fins al dia 13 de juliol, establint-se una espècie de Junta anomenat Comitè de Salut Pública, presidida pels dirigents internacionalistes de la comissió, entre ells Severino Albarrasí. Aquesta corporació va ser declarada revolucionària i socialista internacionalista, independent del govern.

Els treballadors van tornar a fer-se amos de la ciutat, la qual cosa va obligar els fabricants a cedir i apujar els salaris, però quan les tropes van tornar es van tirar enrere. La burgesia d'Alcoi, espantada pel que havia succeït, va descarregar tota la responsabilitat en l'actuació de l'alcalde Albors.

Després dels successos es va deslligar una forta repressió. Van ser detinguts entre 500 i 700 obrers i d'ells 282 van acabar sent processats. . A principis de setembre es va presentar a Alcoi un jutge instructor acompanyat de 200 guàrdies civils, que van procedir a detenir a centenars d'obrers, molts dels quals van ser conduïts fins a Alacant. En 1876 una amnistia va treure de la presó a bastants dels
(segueix a pàg 10)

Argentina

Ha guanyat l'ultradretà Milei! Fem una crida a fer front al *pla motoserra* contra el poble treballador!

L'ultradretà Milei, juntament amb la defensora del genocidi Victoria Villarruel, han guanyat el balotatge i conformaran nou govern. Es confirma així, lamentablement, el triomf d'una fórmula d'extrema dreta, tremendament perillosa, que reivindica el genocidi i es proposa implementar un pla motoserra contra el poble treballador, les dones, les dissidències, i la joventut.

És tan gran el desastre que ha provocat el govern peronista de Unión por la Patria encapçalat per Alberto Fernández, Cristina Kirchner i el candidat Sergio Massa, que ha fet que el descontentament popular es canalitzi equivocadament cap a una variant d'ultradreta, possibilitant que un nou personatge tipus Bolsonaro arribi al poder.

S'ha donat un vot contra un govern que en aquests quatre anys ens ha enfonsat en una inflació del 140%, un descomunal robatori salarial i de les jubilacions, portant-nos a la pobresa extrema de la mà del pacte segellat amb l'FMI, mentre els grans empresaris, bancs, multinacionals i usurers internacionals han acumulat grans fortunes. Un major ajustament que ha comptat amb la repudiable complicitat de la CGT, les CTA i el conjunt de la traïdora burocràcia sindical.

A això cal sumar-hi, com a brou de cultiu pel sorgiment i triomf de Milei, la responsabilitat de tots els governs patronals anteriors, que lamentablement han fet que, com ja s'havia manifestat a les PASO, amplis sectors de la classe treballadora i populars, de manera equivocada, hagin votat a Milei creient que podria ser una sortida. Però Milei i Villarruel es van encarregar de demostrar que defensen la dictadura, el govern menemista dels anys 90 que ens va portar a un altre desastre i quatre anys després del Macrisme. El mateix Milei postula com a model l'imperialisme nord-americà dels Estats Units, que ens sotmet i explota, i l'estat sionista d'Israel, que provoca un veritable genocidi contra el poble palestí.

Després de les PASO, milions han votat a les eleccions generals i després a la segona volta contra Milei, a favor de Massa amb el nas tapat (que hem acompanyat des d'Izquierda Socialista al balotatge). Tot i això, ha acabat prevalent el repudi al govern.

Ara s'obre un nou capítol al país. Des d'Izquierda Socialista, integrant del Frente de Izquierdas Unidad (FIT-Unidad) —que vàrem fer una crida a votar contra Milei amb un vot crític a Massa, sense donar-li cap suport polític—, convoquem les i els treballadors, les organitzacions socials i de desocupats combatives, el moviment estudiantil, el moviment de dones que va aconseguir als carrers l'avortament legal, i a la joventut a enfrontar en unitat l'ajust més gran, saqueig i sotmetiment que postulen Milei i Villarruel. A defensar els salaris i les jubilacions, la salut i l'educació pública, a enfrontar les privatitzacions i acomiadaments i totes les mesures aberrants que han anunciat. A lluitar per trencar amb l'FMI i deixar de pagar el deute usurer com a única sortida pel poble treballador, com ho hem sostingut durant tot aquest any electoral i en les lluites des del Frente de Izquierdas-Unidad (FIT-U). També fem una crida a defensar les llibertats democràtiques, el dret a la protesta i contra els possibles anuncis a favor dels genocides, juntament amb el Encuentro Memoria, Verdad y Justicia, com ho hem fet durant tots aquests anys lluitant contra la criminalització de la protesta i la impunitat ahir i avui.

Izquierda Socialista convoca a enfortir l'única alternativa política que ha enfrontat tots els governs, el Frente de Izquierdas-Unidad, per fer front al costat del poble treballador, el sindicalisme combatiu i l'esquerra les mesures antiobreres i antipopulars que preparen Milei i Villarruel, lluitant per una sortida de fons pel poble treballador.

19/11/2023

**IZQUIERDA
SOCIALISTA**
en el
**FRENTE DE
IZQUIERDA
UNIDAD**

(ve de pàg 9)

processats, i en 1881 va haver-hi una segona amnistia. En 1887 van ser absolts els últims vint processaments, sis dels quals encara estaven a la presó, catorze anys després dels fets. *«La justícia va poder esclarir els fets, però no va poder identificar de manera fefaent als culpables»*

Existeix diverses versions sobre aquests fets, però el que no podem oblidar és que va ser un fet històric del moviment obrer que lluitava per millorar les seues condicions de treball i de vida, era primordial canviar

les condicions de treball no sols les dotze hores de treball sinó el treball infantil.

Recomane també acudir al text escrit per F.Engels sobre aquests esdeveniments sota el títol Els bakuninistes en acció. Memòria sobre l'aixecament a Espanya en l'estiu de 1873, en aquest text s'és crític amb l'actuació del moviment llibertari en aquests esdeveniments.

Carlos Rodríguez (País Valencià)

Portugal

Crisi política amb dimissió del primer ministre, António Costa.

El 10 de març del 2024, els portuguesos elegiran els seus representants a l'Assemblea de la República (AR), el Parlament unicameral portuguès, la dissolució del qual va ser decidida pel president de la República (PR), Marcelo Rebelo de Sousa, després de la dimissió presentada pel primer ministre, António Costa. Transcrivim extractes de la declaració de la nostra secció germana portuguesa l'endemà de la dimissió.

La nova crisi política que s'ha instal·lat des d'ahir és un episodi més de l'agreujament de la crisi del règim a Portugal, alimentada per la gran desigualtat entre l'esclafament de les condicions de vida dels que treballen i l'acumulació de riquesa per part de les elits.

El país es va veure sorprès ahir per la dimissió llamepec d'António Costa, presentada per ell mateix i ràpidament acceptada per Marcelo Rebelo de Sousa, després dels registres i detencions duts a terme per la PSP als ministeris de Medi Ambient i Infraestructures i a la residència oficial del Primer Ministre, en el marc de la investigació de la Fiscalia sobre els contractes de concessió per a l'explotació de liti i altres metalls a les mines de Romano, a Montalegre, i de Barroso, a Boticas, el projecte de creació d'un consorci nacional per a la producció d'hidrogen a Sines i el projecte de construcció d'un megacentre de dades a Sines.

(...) Cal preguntar-se si, malgrat la caiguda del Govern, el president intentarà mantenir el projecte de pressupostos generals de l'Estat per al 2024 (OE 2024), fins i tot a risc que se'n qüestionari la legitimitat, tant jurídica com política.

Corrupció en el negoci del liti i l'hidrogen: un mal que cal tallar de soca-rel

El que està en joc és la connivència entre alts funcionaris de l'Estat i una sèrie d'empreses privades. Almenys cinc persones han estat detingudes pels delictes de prevaricació, corrupció activa i passiva d'un càrrec polític i tràfic d'influències, gairebé totes considerades properes al Primer Ministre. La Procuradoria General de la República (PGR) va confirmar que també van ser imputats João Galamba, actual ministre d'Infraestructures i exsecretari d'Estat

de Medi Ambient i Energia, i Nuno Lacasta, president de l'Agència Portuguesa de Medi Ambient, a més d'una investigació autònoma del Tribunal Suprem de Justícia sobre António Costa, perquè considera que alguns dels sospitosos van invocar «*el nom i l'autoritat del Primer Ministre i la seva intervenció per desbloquejar procediments*» en el marc d'aquestes operacions.

Les sospites de corrupció al voltant d'elles, en particular les del liti, no haurien de sorprendre ningú i són un exemple clar que la transició energètica de façana del PS no té res a veure amb la necessitat de respondre a la crisi climàtica, sinó amb aprofitar-la per, en pla ben liberal, afavorir lucratiu negocis de grans empreses dels sectors energètic i miner,

negocis que els governs del PS i del PSD han estimulat, afavorit i sostingut amb milionàries subvencions del PRR, fons europeus, exempcions i altres ajuts pagats amb els nostres impostos.

Curiosament, tota l'esquerra parlamentària, com el PS, sembla més preocupada per salvar la credibilitat de les institucions, al·ludint sempre al bon funcionament de la justícia i

fent recomanacions per a una bona gestió de la crisi, cosa que, a la pràctica, significa contribuir a alimentar il·lusions en els mecanismes que permeten tota aquesta desigualtat i injustícia, actuant així per preservar tot tal com està, quan és precisament aquest sistema capitalista, amb la seva corrupció inherent, tractes avantatjosos i privilegis de tota mena per a les elits que ens estan enfonsant. Com a esquerra ho hem de combatre!

Per tant, defensem:

- La cancel·lació immediata de tots els projectes d'extracció de liti a Portugal ja es trobin en fase de prospecció, avaluació o exploració;
- La ràpida investigació, condemna i confiscació dels béns de tots els corruptes implicats en els negocis del liti i de l'hidrogen;
- Un pla per a una transició energètica socialment justa i ambientalment sostenible, a diferència de l'actual, que està dissenyada per estimular les negociacions i acumular beneficis per a les empreses energètiques i mineres, a costa de megaprojectes perjudicials per al medi ambient i la població.

(...) El Pressupost d'Estat 2024 és un capítol més de les mateixes polítiques, un pressupost d'empobriment que, alhora que presenta beneficis, exempcions i subvencions per a les grans empreses i els terratinents, augmenta l'empobriment, els impostos i la degradació dels serveis públics per als que treballen, sense resoldre els problemes estructurals ni respondre a cap de les qüestions que han estat al centre de les mobilitzacions socials.

Per tant, ens posicionem

- En contra de qualsevol intent d'aprovar el pressupost 2024 presentat pel govern d'António Costa;
- Per la dissolució de l'actual parlament i la convocatòria de noves eleccions legislatives;
- Per la continuació de les mobilitzacions socials i sindicals en defensa dels serveis públics, del dret a l'habitatge i de la millora de les condicions de vida i de feina;
- Per construir una veritable alternativa política d'esquerres al PS, al PSD i a l'extrema dreta, que es presenti i lluiti per un projecte de país que reforci els serveis públics, garanteixi el dret a l'habitatge, posi fi a l'augment del cost de la vida i revalorï els salaris i les pensions.

Cal construir una veritable alternativa d'esquerres

Els treballadors han d'aprofitar aquest moment de crisi per enfortir la seva organització i la seva resistència a les polítiques que el PS i el PSD apliquen des de fa dècades. Cal intensificar les lluites

per pressionar aquest i qualsevol possible nou govern perquè atengui les demandes dels treballadors i el poble i avanci en la construcció d'una alternativa política per als treballadors. A més, si és clar que el govern del PS no és bo i tampoc ho és el govern del PSD, amb o sense el suport dels partits a la seva dreta, aleshores és responsabilitat de l'esquerra presentar una alternativa a totes aquestes forces.

Cap nova *geringonça* del PS amb l'esquerra parlamentària farà que el govern sigui radicalment diferent del dels darrers vuit anys. D'altra banda, la por que governi la dreta o que la CHEGA creixi a les eleccions no pot ser una excusa per perpetuar el PS i els seus governs, que responen als grans grups econòmics i a la patronal. Aquest govern i aquest pressupost ja han demostrat allò que venien i allò que valien: pèrdua de qualitat de vida i de poder adquisitiu, incentius a les empreses i més impostos indirectes, en definitiva, un pressupost d'empobriment que fins a la dreta li va costar criticar.

Per això, des del MAS, defensem la construcció d'una veritable alternativa d'esquerres, basada en un programa que inclogui:

- Actualització trimestral de salaris i pensions, per sobre de la inflació
- Gravar els beneficis extraordinaris dels grans grups econòmics
- Control de rendes i tipus d'interès
- Fi dels projectes de prospecció, avaluació i exploració de liti
- Reforç dels recursos materials i humans del SNS i de les escoles públiques
- Ampliació i gratuïtat de la xarxa de transports públics, especialment del ferrocarril.
- Creació d'una xarxa pública d'escoles bressol, llars, bugaderies i menjadors
- Nacionalització del sector energètic
- Control públic de l'aigua i millora de la xarxa de distribució

*Extractes de la declaració del
Moviment Alternativa Socialista de
Portugal*

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

- ✉ LUCHAI@TELEFONICA.NET
- 📷 [LLUITA-INTERNACIONALISTA](https://www.instagram.com/LLUITA-INTERNACIONALISTA)
- 🐦 [@LUCHAI](https://twitter.com/LUCHAI)
- 📺 [@LINTERNACIONALISTA](https://www.facebook.com/LLUITAINTERNACIONALISTA)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

